

Kent Rite

Žhář a šlapka

Upozornění: román obsahuje morbidní a pornografické scény, není vhodný pro děti a mládež do 18 let.

Kapitola I.

Doktor seděl u svého stolu a procházel záznamy pacientů objednaných na dnešní den. Jeho lehce obézní sestra si opodál lakovala nehty na zeleno, výpary z laku na nehty zaplnily celou ordinaci, že voněla jako přezrálé kiwi. Seth, tot' doktorovo jméno, neměl sestru moc rád, mluvili spolu málu a pouze pracovně. V rohu stál model lidské kostry. Seth mu často hleděl do očních jamek a přemítal nad svým osudem, kostlivec mu oplátkou za to dával na odiv nedokonalost a křehkost lidského těla.

Ordinace se nacházela ve čtyřiaosmdesátém patře. Z té výšky vypadali lidé jako mravenci, všichni někam spěchali, někdo rychle, někdo pomaleji, proplétali se mezi sebou a dávali si pozor, aby do sebe nevrátili. Ale oproti mravencům se snažili vyhnout přímému kontaktu.

Sestra už dokončila zkrášlování ruk, nyní pilně chatovala na počítači a zajídala zprávy sušenkami. Kousičky sušenek jí padají i na právě koupený bulvární časopis, který leží vedle upatlané myši. A několik drobků se jí též přilepilo na čerstvě nalakované nehty.

Seth upřel zrak na svůj monitor, „Porubjak Pavol je na řadě!“ informovala ho aplikace. Otevřel si jeho lékařský záznam: poslední návštěva: 25.1.2060; příznaky: bolesti hlavy, kloubů a břicha, záškuby svalů, krvácení z nosu, krev ve stolici a moči, citlivost očí na světlo, a únava; předtím tyto obtíže nikdy neměl; po prvních vyšetřeních se nic nezjistilo.

Doktor měl podezření, že by se mohlo jednat o nemoc STM (Syndrom of termite misery), kterou způsobovala bakterie *Tumacciasexuscoccus*. Tahle bakterie se přenášela orálním a análním sexem, a pohlavním stykem. Okamžitě, co se našel lék na jinou smrtelnou pohlavní chorobu, objevila se tahle hrůza, jež uměla prožrat dokonce prezervativ z jakéhokoliv

materiálu. Nikdo nevěděl, jak je to možné. Nemoc měla vždy podobný průběh. Nemocní trpěli obdobnými příznaky, jako uvedl Porubjak, doktoři nic nezjistili a do měsíce obtíže sami vymizely. Zhruba za rok se problémy objevily znovu, v intenzivnější podobě. Teprv potom vyšel pozitivní nález na STM, nikdy ne dříve. Bakterie člověka pomalu požírala zevnitř, pouze mozkou se vyhýbala, proto nemocní umírali za zdravého rozumu a jasné mysli. Délka života nakažených byla různá. Někdo měl štěstí a dožil se deseti let, u někoho za pár měsíců prožrala bakterie tepnu a nešťastník vnitřně vykrvácel. Ale i s touto nemocí se dal vést docela normální život. Pacienti brali velmi silné léky proti bolesti, aby tlumili své utrpení, někteří si ještě pomáhali alkoholem a drogami. Lék na nemoc nebyl. Sice probíhaly pokusy na zvířatech s nanotechnologií, ale výsledky zatím nebyly uspokojivé.

Během své lékařské praxe už viděl Seth opravdu hrůzostrašné případy. Nejhorší byly ty, kdy se bakterie nahromadila v hlavě. Jednomu mladému pacientovi vyžrala oči a napadla spodní čelist. Doktoři museli chudákovi vyjmout poškozené bulvy a zašít mu díry, které po nich zbyly. Vyoperovali mu čelist, odstranili jazyk, místo čelisti dostal ocelovou náhradu, se kterou ovšem nemohl hýbat a musel přijímat potravu přímo do žaludku. Za rok podstoupil transplantaci umělých plic i byla mu nahrazena holenní kost. V tomhle stavu statečně žil tři roky.

Seth někdy nesnášel své povolání, nechápal arogantnost a namyšlenost některých doktorů. Vzhledem k tomu, kolik nemocí dokázali vyléčit, nebyly tyto vlastnosti vůbec na místě.

„Chce s vámi mluvit ředitel. Potkala jsem ho na chodbě a máte se u něho dnes zastavit,“ vytrhla sestra Setha z přemýšlení.

„Dobře, zajdu k němu, ale ještě přijmeme pana Porubjaka. Ať jde dál,“ řekl sestře. Ta obratně minimalizovala chat do čtverečku a klikla na velké tlačítko „Další“.

V čekárně byli tři lidé. Dvě ženy ve středních letech seděly na oprýskané lavici daleko od sebe, jedna z nich si před ústy držela kapesník nasáklý krví a vykašlávala rudé chuchvalce, před interaktivní tabulí stál starší muž a hledal informace o různých nemocech. Muži zapípalo něco v kapse, sáhl do ní a mezi kapesníkem a klíči nahmatal svoji poškrábanou ID kartu, podíval se na display, přečetl si, že může vstoupit do ordinace.

„Dobrý den, pane doktore.“

„Dobrý den, pane Porubjaku, posaďte se u nás,“ odvětil Seth. Porubjak se posadil na připravenou židli. Z čekárny se ozvalo křupnutí, ale nikdo tomu nevěnoval pozornost.

„Tak jak se cítíte?“ ptal se Seth.

„Je to horší, pane doktore, hlava stále bolí, a zrovna včera se mi spustila krev z nosu, že jsem myslel, že vykrvácím,“ stěžoval si a soustředil se, aby navzdory bolesti mluvil srozumitelně.

„Bohužel, vyšetření, která jsme zatím udělali, nám nic neukázala,“ informoval Seth pacienta a přitáhl si k sobě klávesnici tenkou skoro jako papír, „uděláme vám další vyšetření a uvidíme, jestli se něco najde,“ řekl během psaní do počítače.

Porubjak souhlasně pokýval hlavou, „to bych byl rád.“ Poté se na chvíli zamyslel, ořel si zpocené ruce o kalhoty a zeptal se: „A na ty vyšetření puđu tam co minule?“

„Ano, tam co minule,“ ujišťoval Seth. „Výsledky by mohly být tak za týden, já vám pošlu zprávu na ID kartu, kdy máte přijít. Teď zaplatíte dvě stě kreditů za příjem a pět tisíc kreditů za další vyšetření.“

Porubjak začal lovit v kapse ID kartu, už ji držel, ale jak ji vytahoval, roh karty se zachytil za svazek klíčů, a ten se s rachotem rozplácl na podlahu. Sethovi to neušlo pozornosti.

„Taky ještě používáte staré klíče?“ optal se potěšeně.

„To víte, pane doktore, ty nové karty jsou sice skladnější, ale já to mám radši postaru. Jsem asi trochu konzervativnější.“

Sestra zdvihla hlavu od monitoru, prohlédla si Porubjaka od hlavy k patě, pohrdavě se ušklíbala a vrátila se k chatu, zrovna totiž dostala další zprávu.

Seth přejel ID kartou nad čtečkou. „Píp,“ ozvalo se.

„Takže máte zaplacené. Budeme se těšit na vaší další návštěvu.“

„Děkuji vám pěkně a naskledanou, pane doktore.“

„Nashle,“ odpověděli doktor a sestra dvojhlasně.

Po nějaké chvíli sestra oznámila: „Mám hlad, jdu si dát párek.“ A vytratila se z ordinace.

Seth vyhlédl z okna. Zase sněžilo a pod ním pochodovali mravenci. Ti najednou utíkají a snaží se najít nějaký úkryt. Dívá se pozorněji. Vidí nějakého pána, jak něco drží v ruce a mává tím nad hlavou, pán se rozlétává do všech směrů, ani krev z té dálky není vidět. Apra, hlavní město Distriktu 13, poskytovala podobné scény skoro každý den.

Část II.

Jakmile Porubjak zmizel v ordinaci, paní s krvavým kapesníkem se zvedla, ale po pár metrech chůze začala pomalu přepadávat dozadu a spadla na zem. Při pádu ani nehlesla, jen se ozval tříštivý zvuk, jak se o dlaždice mocně praštila temenem hlavy. Rána na temeni vypadala ošklivě, ale byla naprosto nedůležitá, protože žena zemřela již v pádu. Přiběhlo několik sester a doktorů, zkoušeli s ní různé cvičit, ale bez úspěchu, žena nejevila známky života. Kvůli hustým vlasům si ani nevšimli, že měla deformovanou zadní část lebky. Když se nikomu nepodařilo sehnat žádná nosítka, odtáhli ji do rohu a hodili na ni prostěradlo. Po nějaké době z pod prostěradla začala vytékat krev a tmavá moč.

Kapitola II.

V čekárně vytírala uklízečka nějaký humus, něco jako rozlitou karamelovou limonádu. Seth uklízečku pozdravil a chvátal chodbou k výtahu, musel se zastavit u ředitele nemocnice. Nebyl si vědom žádného pochybení, proto doufal, že s ním chce mluvit pouze o nějaké maličkosti. Ale nejdříve si potřeboval něco vyřídit na lůžkovém oddělení.

Zpozoroval svoji sestru vycházet z dámského WC. Co když půjde směrem ke mně, mám se na ni usmát nebo ji ignorovat, šrotovalo mu v hlavě. Bylo by hloupé zdravit a na hlubší konverzaci neměl náladu. Naštěstí hned za sestrou vyšel z dámského WC také pracovník IT oddělení, takže se veškerá trapnost přelila na jejich stranu. Oba upřeně sledovali procházejícího Setha, nevydali ze sebe ani hlásku, Seth kolem nich mlčky prošel a stihl si všimnout několika bílých kapek na kalhotách chlápka z IT. U výtahu zaslechl za sebou smích. Otočil se, nikdo tam nebyl. Sjel do devatenáctého patra na lůžkové oddělení.

Otevřel si dveře speciální kartou a vstoupil. Nemocniční chodba působila prázdně, byly slyšet tlumené hlasy, sem tam zněl dětský pláč. Jak se kolem něho z obou stran míhaly otevřené pokoje, nakoukl občas dovnitř, pacienti sledovali televizi, někde debatovali, nebo prostě spali.

U sesterny postával hlouček sester, klábosily a hihňaly se. Mezi nimi byla i ona, jeho Viktorija. Tajně ji miloval. Zbožňoval její zrzavé vlasy, oči modré jako nebe, ale ne tak chladné. Světlé obočí naznačovalo, že i tam dole by mohla být zrzavá. Někdy se mu zdával takový sen. Jak leží spolu na rozkvetlé louce, jsou nazí, objímají se a tisknou se k sobě. On cítí její měkké tělo, všude ji hladí, úplně všude, a ona spokojeně vrní, hebká pokožka se napíná a uvolňuje. Náhle se scéna mění, zmizí rozkvetlá louka a oni leží na velikých

kamenech, záda mají celá otláčená. Stoupnou si, na dohled mají jenom skaliska. Modročerná obloha se pozvolna začne měnit na rudou. Ze země vyšlehnou plameny a vytvoří kolem nich ohnivý kruh, který se pomalu zužuje, nemůžou nikam utéct. Viktorija řve, lomcuje se Sethem, ale on pouze strnule zírá, nakonec se k němu bezmocně přitulí. Když je plameny pohltí, rozpadne se Viktorija na prach, jemu ale plameny nic neudělají. Dívá se, jak olizují jeho tělo a přeje si, aby tahle chvíle nikdy neskončila. Má pocit, jako by plaval v ohnivém moři, je šťastný a svobodný. Vždy, když se mu zdál tenhle sen, probouzel se naprosto vyděšený. Nechápal, proč jeho láska vždy shoří a nesnášel se za to.

Sestry si všimly, že se Seth blíží, a sborově pozdravily na celou chodbu: „Dobrý den, pane doktore.“

„Dobrý den,“ odpověděl s úsměvem. Cítil, že v tváři zrudl.

Zaťukal na dveře vrchní sestry. „Dále!“ ozvalo se zevnitř. Vstoupil. Vrchní sestra byla v místnosti sama, koukala do počítače, vrásčitá tvář zamračená, nad něčím usilovně přemýšlela. Uviděla ho a obličej se jí vyjasnil, vrásky se roztáhly do tisíce úsměvů.

„Zdravím. Chceš tedy pučit?“ zeptal se přímo.

„Ty bys mi fakt pučil?“ vyhrkla překvapivě.

„Vždyť jsem ti to nabízel už minulý týden.“

„Já vím, když mně je to takové blbé,“ kroutila se.

„Ale prosím tě. Kolik potřebuješ?“

„Těch 20 000.“

„Žádný problém, teď jsem docela při penězích,“ ubezpečil ji a vyndal ID kartu. Na ní současně stiskl nulu a devítku, aby odemkl numerická tlačítka, namačkal svůj desetimístný číselný kód, zadal množství kreditů určených k převodu a potvrdil transakci. Vrchní sestra přepnula svoji ID kartu do peněžního režimu, vymačkala očekávanou částku, obě karty se vzájemně našly a spárovaly. Sestra potvrdila příjem peněz.

V Demokratické unii, skládala se z Distriktu 1 až 26,

dostávali lidé ID karty okamžitě po narození. Byly to malé, tenké kartičky s displejem a deseti numerickými tlačítky od nuly do devíti. Na displeji se občanům zobrazovali důležité zprávy od úřadů, nemocnic, škol atd. Uvnitř karty se skrýval identifikační čip a zařízení pro bezdrátovou komunikaci s maximálním dosahem přibližně deseti metrů. Každý člověk musel mít ID kartu, jinak by z pohledu státu nebo Demokratické unie neexistoval.

Sethovi i sestře nějak došla řeč.

„To je ale počasí, co? Zase sněží, a ty mrazy do toho,“ začal nevinnou konverzaci.

„Je to hrozné, dříve tak vysoké mrazy nebyly. A naopak v létě je u nás jako někde na Sahaře,“ chytla se sestra.

„Léto je děs, to už ani neopaluje, ale rovnou spaluje... Chce se mnou mluvit starej,“ změnil Seth téma.

„Vážně? Snad to nebude nic vážného.“

„Snad ne. Tak já už půjdu. Čau,“ rozloučil se.

Sestra se vrátila ke své práci, obličej se jí opět zachmuřil.

U sesterny nikdo nebyl. „Jsem svobodný člověk! Jsem svobodný!“ uslyšel Seth za zády. Někdo do něho vráží a on končí na podlaze, něco mu letí z kapsy. Nad sebou vidí nějakého pacienta, jak poskakuje, cení zuby a dokola skanduje: „Svoboda! Svoboda!“ Přiběhly dvě statné sestry. Jedna se optala, zda je Seth v pořádku a po kladné odpovědi šla pomoci kolegyni. Pacient se ani bránil. Odvedly ho zpátky na pokoj číslo 237. Nyní se zdál klidný, takže nebyl důvod, aby ho připoutaly k posteli.

Výtah se rozjel do posledního, devětadevadesátého patra, mířil do ředitelovy kanceláře. V něm stál nervozní, na lokti odřený Seth. Srdce mu mlátilo.

Seth vstoupil do kanceláře, boty se mu zabořily do hlubokého koberce. Jednasedmdesátiletý, nicméně velmi energetický ředitel mu pokynul, aby si sedl vedle již

přítomného doktora Herrmanna.

„Dáte si s námi skleničku, pane doktore Sethe?“ zeptal se ředitel.

„Ne, děkuji,“ odpověděl zdvořile. Nebyl abstinent, ale v tuto chvíli chtěl být raději střízlivý.

„Nevadí.“ Ředitel dolil sobe i panu Herrmanovi whiskey značky Jackel's. Hladina v lahvi se schovala za černou etiketu.

„Možná jste zvědaví, pane doktore, proč jsem si vás pozval.“

„Ano, docela ano,“ přiznal Seth.

„Jde o to tu stížnost, kterou jste podal tady na pana Herrmanna. Můžete mi to nějak vysvětlit?“

„Ano, podal jsem stížnost na pana Herrmanna,“ Seth se na něho krátce podíval, „jelikož očividně ordinoval pod vlivem alkoholu.“

„A jak to víte?“ uhodil ředitel na Seta.

„Jedna jeho bývalá pacientka ke mně přestoupila, protože spolu měli menší spor. Paní k němu zašla s bolestmi břicha a při vstupním pohovoru z něj cítila alkohol.“ Hermann kroutil hlavou, držel křečovitě skleničku, ale vypadal spokojeně, Seth pokračoval, „po prohmátání břicha a ostatních procedurách na ni začal velice vulgárně rvát něco v tom smyslu, že je simulanka, že ji nic nebolí, ať táhne zpátky do práce, že je naprosto zdravá. Ta žena s tím chtěla jít do televize, proto jsem jí slíbil, že to budu řešit, aby se to v médiích zbytečně nerozmazávalo. Vzpomněl jsem si také, že říkala, že se Pan Herrmann vyzvracel do koše.“

„Máte k tomu něco, kolego Herrmanne?“ ptal se přiopile ředitel.

„No, jako jó. Přiznávám, že jsem se napil a přehnal jsem to. Ale to byla zcela výjimečná situace a měl jsem toho prostě za ten den hodně,“ pletl se mu jazyk. „Když k vám přijde upocená a tlustá bába a vy se jí musíte všude možně dotýkat a prohmatávat a kecá vám do toho, jako by si myslela, že je chytřejší než vy, tak to na vás padne a dáte si se sestrou pár

panáků a trochu se pomuchláte a vošaháte, abyste si spravil náladu, ale opravdu to bylo jen výjimečně a už se to nebude opakovat, přísahám, a stejně jsem ji chtěl poslat k psychiatrovi, protože...“

„Mimochodem ta paní měla žaludeční vředy,“ skočil mu do řeči Seth.

Ředitel se chopil slova: „Panové, zapomínáte, že i já jsem byl doktor. A jako urolog jsem prohlídl takovejch stařeckejch analů a bimbasaů, že byste se z toho oba dva pozvraceli,“ zapil nechutné vzpomínky pár doušky whiskey, „takže jsem schopen pochopit, že na každého může přijít takováhle slabost. Pan Herrmann slíbil, že už to vícekrát neudělá, proto bych celou věc uzavřel a nevracel se k ní. Takže pokud by to bylo vše...“

„Je tu ještě jedna věc,“ přerušil ho Seth. „Rád bych zažádal o výměnu své sestry. Už několikrát jsem ji varoval, že si na ni budu stěžovat, protože skoro vůbec nepracuje a já musím dělat přesčas, aby se stihla veškerá agenda, proto bych rád dostal jinou sestru.“ Například Viktoriji, napadlo ho.

„To je docela zajímavé, co tady tvrdíte, ale můžeme se podívat do počítače, jak to s vámi vypadá,“ ředitel rejdl myší po monitoru, klikl a otevřel si monitoring zaměstnanců, „u vaší sestry je pracovní aktivita asi kolem devadesáti procent a má i plno přesčasů.“

„Ale to je...“

„Neskákejte mi do řeči,“ řekl ředitel přísně. „A naopak u vás je pracovní aktivita na třiceti procentech, často chatujete se sestrama, s počítačem pracujete minimálně, a je tu i několik anonymních stížností od kolegů. Máte k tomu, co říct?“

„To snad nemůže být pravda.“

„Tady je to černé na bílém. Z tohoto důvodu máte výpověď, takové pracovníky my u nás nepotřebujeme.“

„Ale...“ Chtěl zaprotestovat Seth.

„Má vás vyvést ochranka?“

„Ne.“

„Dobře, vaše věci vám zabalí služba, budete si je moct vyzvednout na recepci.“

Zazvonil telefon. Ředitel ho zvedl a poslouchal. Tvář mu zkameněla. „Dobře, rozumím a už jste to uklidili? Hodně krve? Hned jsem tam.“ Obrátil se na Setha a Hermana. „Omluvte mě pánové, ale na pokoji 237 si někdo podřízl krkavici nožem na pizzu.“ Ředitel vyběhl z kanceláře.

„Tady máte věci,“ řekla paní z recepcce soucitně a usmála se na Setha.

Seth stál na mramorové podlaze, kolena se mu podlamovala, a on by se nejraději do té mramorové podlahy hluboko zahrabal. Hrabal by tak dlouho, dokud by si ruce neseďřel až k zápěstí, a i pak by svými krvavými pahýly horečnatě hrabal hlouběji a hlouběji. Až by mu došly síly, lehl by si na záda a pozoroval by svět ze své mramorové jámy. Byl by neviditelný, ale on by všechno viděl a věděl, a nemohl by to nikomu říct, ani by nechtěl. Nasycen všemi poznatky, otočil by se k světu zády. Nechal by z tepen odtékat svoji krev, ta by pomalu zaplňovala jeho mramorové království až po okraj, a on by se utopil.

Seth a Viktorija se již nikdy nepotkali.

Část II.

„Ještě si musím umejt ruce,“ řekla sestra. Přistoupila k umyvadlu, opláchla se a osušila.

„Tak kam pudeme,“ ptal se chlápek z IT.

„Asi úplně dozadu. Ale co když někdo přijde?“ ptala se.

„Budeme úplně potichu a počkáme dokud neodejde.“ Oba vlezli do kabinky. Koukali na sebe.

„Vyndáš si ho?“ špitla sestra tiše.

„Já bych radši, kdybys ho vyndala ty, tak se mi to líbí víc.“

Sestra si sedla na bobek, rozepnula mu kalhoty a vyndala

mírně ztopořený penis. Penis byl malý, ne průměrný, ale malý.

„A kam s tím potom?“ zeptala se.

„Do pusy?“ navrhl IT chlápek opatrně, skoro tázavě.

„Né, do pusy né,“ zaprotestovala.

„Víš, jak to bylo nebezpečný, co kdyby na to někdo přišel.“

„Já vím, když já to do pusy nemám ráda, mně to nechutná.“

„No, tak dobře,“ vzdal to. „Já to udělám do záchoda.“

Sestra mu přehrnula předkožku a penis pevně uchopila. Jazykem kmitá a krouží po žaludu, dokud penis neztvrdne. Když stojí, těsně sevřenými rty rychle jezdí tam a zpátky, předejakulační tekutina jí hořkne v krku. IT chlápka překvapuje, jak zkušeně a intenzivně si sestra počíná. Za dvě minuty ji odtrhl hlavu od své lesklé hlavice a snažil se trefit do záchodové mísy, několik kapek šlo mimo. Jakmile znovu nabral dech, zeptal se ji: „A nechtěla by jsi se mnou chodit?“

„Víš přece, že mám přítele.“

„Tak bysme zůstali jenom u tohodle.“

„To by asi nebyl dobrej nápad.“

„Hmm, to asi ne.“

Kapitola III.

Venku mrzlo. Seth stál na autobusové zastávce, zimu nevnímal, byl ořesený, našťvaný, ani přesně nevěděl na koho, možná na celý svět. Nechápal, proč dostal padáka, neměl dostatek informací, aby si mohl udělat nějaký názor. Musí to hodit za hlavu, zapomenout, nevracet se k tomu, jinak by se tím mohl užírat donekonečna. Nyní je bez práce, to je bod nula a již se bude dívat jen dopředu. Trochu podezřívá sestru.

Na zastávce bylo pár lidí. Nejbližší k němu stál mladík zanedbaného vzhledu a kouřil. Kouř nebyl cítit ani vidět, ztrácel se ve zkaženém apřském ovzduší. Vzduch v hlavním městě byl plný jemných částic popela, prachu a písku, utvářel vždy a všude přítomnou šedivou mlhu, která obarvovala do tmava vše statické, domy, stromy, trávu atd. Mimoapřští nezvyklý na tento vzduch měli velké problémy s dýcháním. Lidi pánilo v krku, slzely jim oči, měli pocit jako by dýchali písek, dusili se, kolabovali, sanitky je odvážely za město. Ten, kdo si do měsíce nezvykl, měl malou šanci na zaklimatizování. Seth, jakožto místní, tyhle problémy neměl, akorát každé ráno dostával záchvaty kašle, ale s tím se potýkali skoro všichni obyvatelé Apry, s rozbřeskem se po celém městě rozléhalo kašláání a hekání.

Avšak hlavní město dokázalo nabídnout celkem lukrativní pracovní pozice. Proto i přes jeho stinné stránky, jako zničený vzduch, věčná mlha, špína, šed', hluk, vysoká kriminalita, vyšší ceny, se do něho tlačili lidé z celé země, aby budovali kariéru. Mimoapřští dokonce obsadili téměř celou poslaneckou sněmovnu, devět set osmdesát osm křesel z tisíce. O politicích panovalo všeobecné mínění, že svůj majetek nenabyli zrovna poctivým způsobem. A byla to pravda. Na to, že dostávali abnormálně až směšně vysoké platy, kradli nepředstavitelně a nikdo to neřešil, zkorumpovanou policii i justici měli pod

svojí kontrolou, chapadla politické mafie dosahovala daleko. Lidé si z té tisícíhlavé bandy zlodějů a pokrytců pamatovali jenom několik jmen a tváří, dle toho, jak rotovaly v novinách, televizi nebo na internetu. Ostatní politici byly veřejnosti zcela neznámí, zvedali ruce dle předsedy, sháněli zakázky a dotace pro své firmy, maximálně přidali na poslední chvíli nějaké dodatky k zákonům, za které dostali tučně zapláceno. Dodatky většinou prošly schvalovacím procesem bez povšimnutí veřejnosti a médií, tudíž vznikaly absurdní, ale pro některé skupiny velice výhodné zákony. Politici neměli odborné znalosti, uměli pouze povrchně a prázdně mluvit. Moc a peníze jim tak zamotaly hlavu, že chtěli pořád víc a víc. Chamtivost a nenažranost je spalovala zevnitř, ovládal je pocit, že jsou nedotknutelní, neuvědomovali si, že jednou tohle vše skončí, že skončí před někým vyšším, kdo se jich zeptá, jak naložili s tou obrovskou mocí, kolik dobra napáchali a kolika lidem pomohli.

Ve skutečnosti byli politici chudáci. Celé dny proseděli v poslanecké sněmovně, tloustli, hrabali majetek pro sebe, pro manželky, které je nikdy doopravdy nemilovaly, a všichni je nenáviděli. To není záviděníhodný život.

V Distriktu 13 se dvacet let pravidelně střídaly u moci tři politické strany BFP, BFP a BFP, a za ta léta rozkradly a zadlužily celou zemi, která se již potácela na pokraji bankrotu. Politici kradli ze státního rozpočtu, státních zakázek a z dotací Demokratické unie. Aby toho nebylo málo, tak lidé odevzdávali státu polovinu z toho, co vydělali. BFP a BFP se mezi sebou před veřejností prostřednictvím médií různě hádaly, hašteřily, pošťuchovaly, ale to bylo jen takové divadélko pro občany, v soukromí spolu byli všichni ohromní kamarádi, dohazovali si státní zakázky a kryli si vzájemně záda. Akorát někdy se našlo pár jednotlivců, kteří se pokoušeli zničit své protivníky. Třetí BFP byla víceméně neutrální a vždy vytvářela koalici s vítěznou BFP. Samozřejmě, že každá z těch tří stran

chtěla vyhrát volby. Vítěství znamenalo větší přiděl moci a peněz, ale ani prohra ve skutečnosti nebyla žádná tragédie. Pro menší, neparlamentní strany bylo skoro nemožné dostat se do poslanecké sněmovny kvůli většinovému volebnímu systému, jenž byl zavedeném ve všech Distriktech Demokratické unie.

Přijel starý a neudržovaný autobus, městská doprava v Apře nenabízela cestujícím žádný luxus. Otevřely se dveře, několik lidí vystoupilo, Seth vstoupil do autobusu jako poslední. U řidiče se rozblíkal červený maják a automaticky se spustila nahrávka: „Jízdné nebylo zapláceno, prosíme cestujícího bez ID karty, aby do třiceti sekund opustil přepravní prostor, jinak bude zavolána policie,“ ozvalo se z reproduktoru umístěného na stropě. Každý začal hledat svoji ID kartu. Seth kontroluje všechny kapsy, nikde nic, polívá ho horko, to on je bez ID karty! Vypadl urychleně z autobusu, ostatní cestující si ho přísně prohlíželi a kroutili hlavami, autobus se rozjel a zmizel v mlze. Musel ji někde ztratit, proto mu nemohly být odečteny kredity po projití dveřmi autobusu, alespoň se to obešlo bez policie, oddychl si. Teď bude muset zavolat na speciální linku a nahlásit ztrátu karty.

Na mobilu vytočil telefonní číslo 111111, na druhé straně se ozval automat: „Dobrý den, vítejte v Card Industries. Chcete-li nahlásit ztrátu vaší ID karty, stiskněte jedničku, pro ostatní stiskněte dvojku.“ Seth zmáčkl jedničku. „Zadejte vaši identifikaci a stiskněte křížek,“ pokračoval monotonní hlas. Seth namačkal kombinaci 0o300xrnyx20yexxy00i, která mu byla od malička vštípována do hlavy a zakončil ji křížkem. „Nyní vás spojíme s telefonním operátorem, vyčkejte prosím.“ „Dobchrý den, co pchro vás mohu udělat?“ ozval se ženský hlas s cizím přízvukem.

„Dobrý den, vypadá to, že jsem ztratil svou ID kartu.“

„Aha, a mohl byste uchrčít, kdy jste ji pchřesně ztchratil?“

„Vím, že jsem ji naposledy měl, když jsem převáděl nějaké

kredity, to mohlo být asi tak před hodinou a půl.“

„Ano, to bylo v 12:22, takže od té doby bude hlášena jako ztchracená. Kde se nyní nacházíte?“

„Jsem na autobusové zastávce Náměstí prezidenta Johnsona.“

„Náš kuchrýchr s novou ID kachrtou by se k vám mohl dostat do dvaceti minut nebo pokud kachrtu nutně nepotřebujete, mohl byste si ji vyzvednout na něktechré z našich poboček.“

„Počkám zde.“

„Akceptováno, děkuji za vaší spolupchráci a mějte hezký den.“

„Na shledanou.“

Seth se poflakoval u zastávky čekaje na kurýra. Na druhé straně ulice šla nějaká dívka, měla na sobě jenom spodní prádlo, čímž na sebe dosti strhávala pozornost ostatních kolemjdoucích. Přes rozzcuchané, blond'até vlasy jí Seth neviděl do tváře, za povšimnutí stála velice světlá pleť a štíhlé, pevné tělo. Dívka vypadala dezorientovaně, motala se, šla nejistě s hlavou skloněnou, snažíc se vyhnout pichlavým pohledům. Zmizela za rohem. Stejným směrem se vydalo černé policejní auto. Aspoň se zahřeje, pomyslel si Seth.

I do něj se dávala zima. Zkoušel ji rozchodit, ušel asi dvacet metrů a narazil na zeď s předvolebními plakáty strany Svoboda a spravedlnost, zkráceně SS. Tento rok je volební. Na papírovém plakátu byl heslovitý program napsaný bílým, světlélkujícím písmem na černém podkladu, žádné obrázky nebo nějaká líbivá grafická úprava. Seth si pročítal hesla:

Volte SS!

Vystoupíme z DU!

Zastavíme válku!

Zrušíme protiteroristické a unijní zákony!

*SS říká NE šmírování a cenzuře!
Chceme svobodu a spravedlnost pro všechny obyčejné lidi!
Zabráníme rozkrádání státního majetku!
SS vymytí korupci!
Snížíme daně!
SS změni Váš život k lepšímu!
Prosadíme odvolatelnost politiků a jejich finanční
odpovědnost!
SS přinese možnost odmítnutí kontroverzních zákonů pomocí
referend!
Reformy a státní dluh jsou pouze záminka k okrádání občanů!
BFP nás přivede k bankrotu!
Kdyby politici z BFP nekradli, státní dluh by nebyl!
Vrátíme nám jméno, už žádný Distrikt 13!
SS chce stejná práva a povinnosti pro všechny občany, včetně
politiků!
Zrádci z BFP prodali naši svobodu!
BFP jsou prachsprostí zločinci!
SS sníží platy politikům!
Každá totalita potřebuje svého nepřítele, aby mohla
manipulovat lidmi!
Nebud'te ovce!
Jsme obyčejní lidé jako Vy!
Nejsme firma na moc a peníze jako BFP!*

Už předtím byl rozhodnut, že bude volit SS. Všechny tři BFP se neosvědčily. Chtěl dát šanci někomu jinému, někomu novému, a také silně nesouhlasil s válkou, to byl možná jeho největší motiv. Demokratická unie společně s Mírovým svazem vedla na západě válku proti Goldámii. Nikdo si už přesně nepamatoval, kdo válku začal a za co se bojovalo. Od vojáků vracejících se z Goldámie se lidé dozvídali nepříjemné zprávy, bezpilotní bojová technika, letadla, tanky a podobné stroje, zabíjely ženy a děti, mezi civilisty a vojáky se nedělaly žádné

rozdíly. Tahle prolitá krev měla za následek, že se v Apře množily teroristické útoky. Téměř každý měsíc někde vybuchla nebo se našla bomba, v metru, autobuse, obchodním domě, restauraci, kině, hotelu, ve škole, na poště atd. Zvláštní bylo, že i přes vyspělý kamerový systém policie nikdy nenašla člověka, který bombu nastražil. Obyvatelé si již celkem na tyto útoky zvykli, počítali s nimi a trochu je chápali, i jejich vojska zabíjela nevinné lidi, ale v žádném případě tuto formu odplaty neschvalovali.

SS už zvítězila v Distriktu 6, stáhla vojáky z Goldámie a zažádala o výstup z Demokratické unie. V Distriktu 21 probíhala několikaměsíční demonstrace proti vládě, ale v médiích o ní nebyla ani zmínka, všechna média v Demokratické unii měla příkaz mlčet, veškeré zprávy o demonstraci, během které zahynulo přes dva tisíce lidí, musely být ututlány, bylo uvaleno informační embargo. Občas se o průběhu demonstrace psalo na internetových diskuzích, ale tyhle příspěvky byly vždy do několika hodin smazány. V Distriktu 21 si demonstranti nakonec vybojovali předčasné volby a ty vyhrála SS.

Přirtil se motocykl s logem Card Industries, proběhlo několik formalit a Seth se mohl vydat domů.

Autobus byl poloprázdný. Seděl úplně vzadu u okna, vedle něho nikdo a před ním si nějaký pán četl titulní stranu deníku Pravda, Seth mu nezdvořile koukal přes rameno do novin. Nad velikou fotkou čtyř obličejů řvaly palcové titulky:

ZAPÁLILI NÁM DOMOV A SMÁLI SE U TOHO!!!

Policie obvinila čtyři mladíky z porušení unijních zákonů. Zapálili unijní vlajku a sprostě uráželi naši ctihodnou Demokratickou unii. „Vlaku polili nějakou hořlavinou, bavili se tím, jak hoří a vykřikovali vulgarismy na adresu unie,“ vypověděl svědek. Osobám bylo sděleno obvinění z hanobení

Demokratické unie a státu, hrozí jim až dvacet let vězení. Policie pravděpodobně rozšíří obvinění ještě o trestní čin podněcování k nenávisti vůči úřední osobě. Životopisy obviněných včetně adres a další detaily k případu najdete na www.ipravda.ds13.

Pán otočil list a Seth pokračoval v prohlížení novin.

ZA MINULÝ ROK NAČERPALA BFP Z DEMOKRATICKÉ UNIE 200 MILIARD KREDITŮ!!!

BFP se povedl skutečně husarský kousek, do státního rozpočtu přibylo 200 miliard z dotací Demokratické unie. Peníze by mohly zvednout naši životní úroveň o 5 procent, pokud náš schodek nepřekročí 4 procenta HDP, v tom případě by peníze musely být použity k sanaci státního dluhu, který vznikl fluktuací zahraničního trhu.

Rána. Křik cestujících sedících ve přední části. Pod Sethem se ozývá rachot, podívá se zadním oknem ven, z pod podvozku vyletí bota s kusem nohy uvnitř, za autobusem se kutálí část lidského, rozervaného těla, nejdále vlasatá šiška, krev se smíchává s hnědou břechkou, která dříve byla sníh. Autobus opatrně brzdí, aby nedostal smyk, už stojí. Do pěti minut přijel bílý pohřební vůz. Pohřebáci vytáhli hadice a prudkým proudem ostříkali ušpiněný chladič autobusu a silnici, sbírali ostatky a dávali je do do černých pytlů, Seth si mezitím prohlížel elektronický předvolební billboard strany BFP tyčící se vedle vozovky. Předseda strany seděl v kostýmu Santa Clause, ani nepotřeboval umělé panděro, jedno dítě mu hačalo na klíně a ostatní děti předsedu objímaly. Naskočil další obraz. Jiný člen strany byl oblečený jako pošťák a podával smějícím se důchodcům peníze přes plot. Obraz se zase změnil. Předseda v gladiátorském brnění, v levé ruce obrovský štít, v pravé velký

meč, za předsedou se ustrašeně krčili lidé a on mečem rozsekával divoké, rozzuřené vlky. Scénami se prolínaly tyto slogany:

Volte BFP, osvědčenou kvalitu!

BFP slibuje nezvyšování daní!

Provedeme důležité reformy!

Snížíme státní dluh!

BFP bude bojovat s korupcí!

Dostaneme další peníze z DU!

Zvýšíme důchody!

BFP Vás ochrání!

Vyhrajeme válku!

Motor autobusu nastartoval, odvážel Seta z toho hrozného místa, kde politici šířili své lži.

Část II.

Na přechodu stáli lidé. Všichni čekali na zelenou, až na jednoho muže, který si pohledem měřil přijíždějící vozidla. Měl všechno. Hezkou ženu, ba trochu malichernou, luxusní auto, krásný, prostorný dům na kraji města, peníze, ale chtěl něco víc, chtěl se cítit, nevěděl, jak to nazvat, možná svobodněji. Nesnášel to vědomí, že ho někdo pozoruje, že je permanentně pod něčím dohledem. Viděli ho skoro všude. Ani doma neměl pocit toho pravého soukromí.

Kamery v Demokratické unii byly na takové úrovni, že i přes mlhu dokázaly zaostřit ty nejmenší detaily na velké vzdálenosti. Uměly také rozpoznat obličej a nevhodné chování. Během pár sekund přiřadil program ke tvářím všechny osobní údaje včetně zaměstnání a pracoviště.

Kdo byl na druhé straně kamer. Samozřejmě, že státní správa, ale i ta se skládala z normálních lidí, jaké běžně

potkával na ulici, v autobuse, obchodě atd. Pochyboval, že by za kamerami mohli být svědomití a pečliví pracovníci dbající o bezpečnost svých spoluobčanů a mající ty nejčistší úmysly. Zhruba před měsícem ho zastavili policisté, prý preventivní prohlídka. Musel rozebrat část auta, protože by podle nich mohl převážet drogy nebo bombu. Dvě hodiny se s autem montoval, zničil si motor a poškodil palubní desku, byl celý umazaný, policisté kladli další a další nesmyslné požadavky, viditelně si to užívali, užívali si svou moc. Celkově měl se státní správou špatné zkušenosti, tak nějak nikdy nic pořádně nefungovalo, takže proč by to u obsluhy kamer mělo být jiné. U obrazovek museli sedět neschopná individua, která takové šmírování baví. Někdo z nich právě mohl vidět, jak stojí na přechodu, nervozně si tře palec o ukazováček a na čele se mu vytvářejí kapky potu.

Podíval se na lidi před sebou. Jestlipak je také trápí tohle špehování, ptal se v duchu. Už nechtěl v tomhle světě existovat, ten pocit ho ničil a oslaboval. Když se ráno probudil, měl dojem, že je všechno sen, tohle nemůže být skutečnost. Proč musí žít v tak zvráceném světě, jaký to má smysl, proč tu vůbec je, ať s ním nebo bez něj, nic se nezmění, je vlastně nikdo, nejmenší jednotka masy. Lidé kolem něho se smály, působili tak bezstarostně, cožpak to nevidí. Vedle stojící malá holčička s lízátkem se na něho podívala. On přece nemůže zplodit do tohoto světa své vlastní děti, jak by se jim jen mohl podívat do očí. Dnes to ukončí. Potřeboval vozidlo větších rozměrů, nákladňák, kamion nebo autobus. A co když padne zelená. Půjde s ostatními přes přechod, bude se muset otočit, aby se vrátil a tím změní svůj směr o 180 stupňů, ale to by mohlo být vyhodnoceno jako nevhodné, podezřelé chování, přijela by policie a celý jeho pokus o sebevraždu by překazila. Vyšlo by najevo, že měl být v práci. Určitě by se vyptávali, co tady dělá, kam jde, potreboval ten nákladňák.

Uviděl dva silné reflektory, jak krájí mlhu, rýsoval se obrys

většího vozidla, byl to autobus. Skočil do silnice.

(Tento román je někdy trochu smutnější, tak se tím nenechte přejet, nakonec vše dopadne relativně dobře.)

© Kent Rite, 2011